

Expo Creative Path, Nieuwe paden, Maarssen, 16-05-2026 (inleiding MW)

Alweer een jaar achter de rug, de expo staat weer. Wat laten we/ik zien en waarom. Even een bondige verklaring die een samenhang blootlegt.

Vanaf ongeveer 1,5 jaar geleden post ik werkstukken op Insta omdat ik niet helemaal in de vergetelheid wilde verdwijnen. Ik kreeg er tegen mijn verwachtingen in positieve kritiek op. Zelfs de vraag of ik sommige werkstukken nog had waarop ik meestal ontkennend moest antwoorden. Ingestort, weggegooid, achtergelaten of opgeslagen in slecht geklimatiseerde ruimtes waardoor ik het niet meer aandurfde om ze te ontdoen van de oude kranten, doeken of dozen.

Anderhalf jaar geleden hebben Frank en ik fruitkisten uit m'n kelder naar boven gehaald om het archief in de vorm van paperassen en keramiek van onze moeder te onderzoeken. Foto's aantekeningen maar bovenal nog gave keramiek kwam toen na een kleine 30 jaar weer boven water. Het schat zoeken bleek niet voor niks geweest te zijn. Een inspirerende vondst zo blijkt (kijk om je heen).

Begin '26, een jaar later, startte ik een soort archeologische zoektocht naar vergeten en vergaan gewaande werkstukken die ik in de jaren '90-'95 gemaakt heb. Kunstwerken waar mijn leven nog vanaf hing. Vriend Marcel kan hierover meepraten.

In deze winkel/expo zijn enkele oudere werkstukken te zien die ik op stoffige zolders en in vochtige kelders teruggevonden heb en na de nodige liefde weer in een frisse staat kan presenteren.

Ook leuk dat er nu een direct verband is tussen de keramiek van Frank, mij en die van onze moeder.

Een ander verband is dat van de alchemie van de keramist. Het veranderen van zachte natte klei in droog en hard steengoed. En zeker na een glazuurstook wekt het bij mij de indruk alsof de keramist modder in lapis lazuli (onbetaalbaar blauw), smaracht groen, zilver of goud transmuteert. Dat was mijn indruk toen ik er laatst bij was op het moment dat Frank zijn oven opende. Hij slaakte blij kreetjes van vervulling. Dit is wat creativiteit kan zijn, een diep gevoel van plezier, een dopamine shot (Kama muta)! Al is het natuurlijk altijd, zoals het hoort, een hele worsteling om zo'n gevoel van algeheel welbevinden te bereiken.

De Kunstenaar Agnes Martin, waarvan ik flarden van teksten op keramiek heb gedrukt, behandeld de weg naar inspiratie. Haar weg was niet los van (Boedistische) spiritualiteit. Je geest zegt ja/your mind says yes, is de titel van de bedrukte borden in de vitrine. Uit het herkennen en volgen van de wil van je geest ontstaat inspiratie. Als het goed is kan je via geïnspireerde kunst andere mensen raken of zelfs inspireren. Volgens haar is het gevolg van bedachte/conceptuele kunst, dat de toeschouwer reageert met gedachten/hersenspinsels en is daarom geen kunst.

Deze zoektocht naar zelfkennis (wanneer zegt je geest 'yes?') is nu, in m'n derde levensfase nog steeds springlevend en onderstreept daarmee de actualiteit van het werkstuk.

Mijn staat van zijn weerspiegelt zich in mijn werk en ik ben daarom genooddaakt om me bescheiden op te stellen. Ofwel ik op veel momenten best geïnspireerd bezig ben en het plezier in het creëren nog steeds een beetje groeit.

Nu een korte uitleg over mijn verschillende serie's kunstwerken om hierin wat structuur aan te brengen. (Dit doe ik ook voor mezelf omdat het beeld er vaak eerder is dan het verhaal):

'De dans', naar La dance van Matisse op het blauwe schilderij is door hem geschilderd als een rituele ceremonie.

De gouden op de rode vaas verbeeld de transcedentie (het overstijgen van het dagelijkse)

Alle liefdesscènes (en trappen) gaan over de behoefte om op te stijgen in de smeltkroes van het mannelijke en vrouwelijke aspect. Het begrip 'Ascending' is al dan niet ironisch bedoeld in veel titels.

De 'My Space' serie is een oefening geweest om los te komen van het denken/patronen. Door muziek gestuurd probeerde ik net vóór de gedachte te handelen (action painting van Jackson Pollock).

De serie Wodan's Dream is uit een (therapeutische) trance ontstaan waarin ik door bomen met gigantische wortels omringd werd maar niet bang werd van de boosaardige Wodan's eik die me even later met mijn eigen gezicht op de stam toelachte. Beetje vreemd verhaal...

De laatste serie verbeeld misschien het meest de alchemist (is ook de titel) die op zoek is naar wijsheid door tegenstellingen te combineren (o.a. plat en ruimtelijk). Overigens ontstaat er door het aanbrengen van de dots een rust waardoor ik tijdens het maken al geluksbelevingen ervaar die leidt tot ingevingen/bezieling.

Misschien zijn de kunstwerken een weerslag van een soort zelf-therapie heb ik me wel eens laten vertellen. Bovendien zit hierin ook een verbinding tussen Frank en mij. Het uitwisselen van gedachten en ervaringen hierover voert bij ons altijd de boventoon.

Maar bovenal probeer ik grip te krijgen op de dingen die groter zijn dan ik begrijp of aan kan: Het sublime gemis (Het verliezen van de heelheid, die we ervaren hebben voordat we geboren werden (zie schilderij 'Landschap' 2026), Het verliezen van de jeugd, het verliezen van de vitaliteit, het verliezen van de belofte, het verliezen van de illusie, het verliezen van de tijd. We moeten wel loslaten...

Nog even over het eerder genoemde verband. Dat van de alchemie van de keramist. Het veranderen van zachte natte klei in droog en hard steengoed. En met die prachtige glazuur zelfs in een onbetaalbaar lazuli, smaracht groen of goud. Het goud is uiteraard een metafoor voor Lapis Philosophorum/steen der wijzen of in de moderne psychologie: zelfrealisatie.

Daarom wil ik eindigen met jullie uit te nodigen voor het kleuren van de kleurplaten en de inspiratie van de transmutatie zelf te ervaren. Als je klaar bent kom je naar mij toe voor een beoordeling en bij een voldoende inzet zet ik er mijn initialen/handtekening onder. Bedankt voor de aandacht en veel succes!